

BEMÆRKNING TIL LÆSEREN

Har du nogensinde mødt en palæstinenser? Det må jeg indrømme, at jeg ikke havde, før jeg begyndte arbejdet med dette projekt. Som mange andre amerikanere havde jeg bare draget nogle få konklusioner (mest negative) ud fra det, jeg hørte og så i medierne. Jeg havde vel bare registreret, at palæstinenserne var mennesker, som ikke kunne lide Israel, og som år efter år gjorde, hvad de kunne for at skade landet.

Så var det, jeg mødte Tass Saada. Pludselig stod jeg ansigt til ansigt med denne blide, venlige mand og hans nydelige kone Karen. Jeg hørte hans historie om, hvordan han var blevet født i et telt i en flygtningelejr, hvordan han flyttede fra sted til sted under sin opvækst, og hvordan han til sidst blev radikaliseret og greb til våben mod det, han betragtede som en stor uretfærdighed. Jeg prøvede at sætte mig selv i hans sted og forstod, at jeg sandsynligvis ville have følt som han og reageret på samme måde.

Men det var bare begyndelsen. Jeg blev fascineret af hans beretning om, hvordan han som treogtyveårig kom til USA, blev gift og blev en succesrig restauratør. Endnu mere fascinerende var hans beretning om, hvordan han som midaldrende lærte, hvad der skulle til for at slukke hadets flamme i hans eget indre. Jo længere han fortalte, jo mere begyndte jeg at se det store formål med denne mands liv.

Den Tass Saada, jeg har lært at kende, er ikke hadefuld. Han er mere som en stor bamsefar, der har fundet nøglen til at skabe fred i Mellemøsten. Han ved, at politisk snak og forhandlinger ikke gør det alene. Han ser bag om de hadefulde råb og bombebragene og ser de kilder til harmoni, som kan skylle bitterheden bort og bane vej for en varig fred.

På den måde bliver hans liv også en lignelse på hvert enkelt menneskes private heksekedel. Mange af os har, ligesom de stridende parter i Det Hellige Land, mennesker i vores liv, som vi ønsker hen,

hvor peberet gror. Det ønske får vi næppe opfyldt. Og hvad skal vi så gøre? Læs videre ...

Dean Merrill
medforfatter

EN TAK

En bog som denne gribes ikke ud af den tomme luft. Den er produktet af et liv, og et liv som mit er i høj grad formet af de mennesker, jeg har levet det sammen med.

Intet af alt dette ville have været værd at skrive om, hvis ikke det havde været for den store indflydelse, *Charlie Sharpe* gennem mere end tredive år har øvet på mig. Han kom ind i mit liv, kort efter jeg kom som indvandrer til et nyt land, og han holdt fast ved mig til den dag, han førte mig til den vigtigste skillevej i mit liv. Siden da er han fortsat som min mentor, min åndelige vejleder og min nære ven. Jeg vil altid være ham og hans kone, *Laurie*, dybt taknemmelig for det, de har betydet for mit liv og arbejde.

Min historie blev først fortalt i bogform på tysk under titlen *Ich kämpfte für Arafat* (2007), udgivet af Brunnen Verlag, et svejtsisk bogforlag. Mange tak til *Christian Meyer* og *Vera Hahn* og min tyske medforfatter *Daniel Gerber* for at have gjort dette muligt.

Senere skabte *Cindy Riggins* den afgørende kontakt til Tyndale House, der resulterede i den engelske udgave af bogen. *Jon Farrar* og hans kolleger på Tyndale så potentialet i bogen, og jeg takker dem for alt deres arbejde.

Oversættelsen til engelsk udviklede sig til en fuldstændig om-skrivning, inklusive en udvidelse og en opdatering. Det vellykkede resultat må jeg først og fremmest takke min medforfatter *Dean Merrill* og hans journalistiske talent for. Dean blev også min ven og min bror i processen.

Hverken tysk eller engelsk er selvfølgelig mit modersmål. Des større grund er der til at takke alle de mennesker, der har hjulpet mig med at fortælle mit budskab på disse sprog.

Tass Saada

DET ANDET SLAG OM JERIKO

MORGENSOLEN VARMEDE MIN RYG, der hvor jeg sad og krøb sammen bag et buskads, jeg selv havde skrabet sammen, med udsyn over Jordandalen. Jeriko, som måske var verdens ældste by, lå på den anden side af floden i det fjerne. Mine kammerater og jeg havde tilbragt natten i en kold hule i bakkerne her på østsiden af floden. Nu sad vi tidligt om morgenen den 21. marts 1968 og glædede os til at give soldaterne fra IDF (Israeli Defense Forces) en varm velkomst, når de rykkede frem. Mit slanke, kraftige Simonovgevær med kikkertsigte lå ved siden af mig på jorden, mens jeg spejdede ned mod den stille landsby al-Karameh.

Intet rørte sig på de jordveje, der snoede sig ind og ud mellem de tarvelige murstenshuse med de flade tage. De fleste af de cirka fjorten tusind indbyggere var flygtet – ikke på grund af de advarende flyveblade, israelske fly havde nedkastet dagen før, men fordi vi havde indviet dem i vores planer. Nu var der uhyggeligt stille i byen. Ingen æsler stod og skrydede i deres folde, ingen små børn råbte klynkende på deres mor, og ingen kunne se de omkring syv tusind Fatahkrigere, der sad skjult bag stenmure, under presseninger, bag daddeltræer og i olivenlunde. De sad og ventede på at rulle en blodrød løber ud for invasionstropperne. Som syttenårig

var jeg allerede en trænet skarpskytte, og jeg sad bare og ventede på en lejlighed til at vise, hvad jeg duede til. Fra min stilling på en bakketop kunne jeg gøre det af med enhver IDF-skytte, der vovede at stikke hovedet op fra en kampvogn eller en jeep nede på vejen. En sagte brise fik græsset til at bølge svagt. Jeg rettede blikket mod Allenbybroen i det fjerne. Broen var den væsentligste overgang over floden fra den israelskkontrollerede Vestbred til Jordan, hvor vi sad og ventede.

Snart kom de første køretøjer i den israelske konvoj til syne som ventet, selv om deres camouflagemaling gjorde dem svære at skelne. Dette var den hær, som i den grad havde ydmyget de arabiske hære under den vanærende seksdageskrig for ni måneder siden. Lige siden havde de palæstinensiske guerillaer plaget israelerne med hurtige nålestiksangreb – en granat det ene sted, tre minutters intens ildkamp det andet sted. Nu havde israelerne besluttet at gennemføre et større angreb mod vores træningslejr ved al-Karameh. De satsede på at kunne nedkæmpe os og sætte en stopper for vores aktioner og måske endda få ram på vores heroiske leder "Abu Ammar" – Yasser Arafat – ved samme lejlighed.

Israelerne regnede med, at de fleste af vores guerillasoldater som så ofte før allerede havde bragt sig i sikkerhed ved udsigten til et større angreb. De kunne ikke vide, at den snedige Arafat denne gang havde lagt strategien om og givet os følgende ordre: "Denne gang står vi fast her og kæmper med ære. Hele det arabiske folk har deres øjne vendt imod os. Vi vil aflive myten om, at IDF ikke kan besejres!"

Israelerne havde heller ikke taget højde for vores 'nye våben', som i dag skulle bruges for første gang: selvmordsbombere. Nogle af folkene havde meldt sig frivilligt til at gøre dette til deres sidste kamp for det palæstinensiske folks retfærdige sag. De lå nu og ventede på byens tage iført veste fulde af sprængstof, indtil de fik chancen for at springe ned og tage så mange israelere som muligt med sig i døden.

DØDBRINGENDE OVERRASKELSE

Motorlarmen fra IDF-kolonnen voksede i styrke. Mit hjerte begyndte at banke hurtigere. Jeg indtog en stabil skydestilling og spejdede ned mod fjenden gennem mit kikkertsigte. Konvojen var nu nået frem til byens udkant. Jeg fandt det mest oplagte mål, tog sigte på soldatens hoved og trykkede roligt af.

I samme øjeblik begyndte mine kammerater også at give ild fra deres skjulesteder. Fra det ene øjeblik til det andet brød en intens ildkamp løs. Larmen var øredøvende. Dengang havde de israelske soldater ikke skudsikre veste, så vi kunne hurtigt såre og dræbe mange af dem. Den morgen i al-Karameh brød helvede løs.

Det varede selvfølgelig ikke længe, før vi også begyndte at lide tab. Det var alle vi Fatahkrigere forberedt på. Jeg tror egentlig ikke, nogen af os regnede med at overleve den dag. Og vi var parat til at dø. Måske fik vi aldrig mere månen at se, men vi ville genvinde vores ære. Det var symbolsk nok også betydningen af byens navn, *Karameh*. Det var det arabiske ord for 'ære' eller 'værdighed'.

Kampene i byens gader rasede videre, mens jeg blev ved med at søge nye mål fra min stilling på bakketoppen. Sådan fortsatte det mange minutter, måske en hel time. Der var ingen højere, militær strategi for vores kamp: Vi gjorde bare hver især vores yderste for at dræbe så mange af jøderne som muligt. Pludselig fik et vældigt brag selve jorden under os til at ryste. Nogle af vores folk havde sprængt Allenbybroen i luften for at afskære IDF fra deres eneste mulige flugtvej. Israelerne var nu fanget på vores side af Jordanfloden – østsiden – og havde intet andet valg end at kæmpe til døden. Kun et mirakel som det, Josva havde oplevet, kunne nu frelse dem.

Men nogle minutter senere råbte min anfører bekymret til mig: "Kan du høre det? Der er kamphelikoptere på vej!" Jeg havde været for optaget af at søge nye mål til at bemærke det. "Se at komme væk fra bakken!" kommanderede han. "Hvis du bliver her, sprænger de dig i stumper og stykker fra luften! Løb ned i byen og slut dig til de andre!"

Jeg tumlede så ned ad bakken for at kæmpe side om side med mine kammerater i byens gader. Dernede var de kæmpende ved at komme så tæt på hinanden, at de dårligt kunne nå at tage sigte og skyde. Det havde udviklet sig til nærkamp med knive og sten og de bare næver. Vi begyndte at gøre brug af vores træning i karate og judo. Soldater og guerillaer var nu så sammenblandet, at maskingeværskytterne i de israelske helikoptere ikke turde skyde af frygt for at ramme deres egne. Jeg kæmpede nu helt instinktivt. Der var ikke tid til at tænke eller lægge planer. Jeg koncentrerede mig bare om at ramme den nærmeste IDF-soldat, før han kunne ramme mig.

Fjenderne var tydeligvis forvirrede over vores heltemod. De havde forventet en mere klassisk guerillataktik, hvor fjenden hele tiden slår til og trækker sig tilbage, slår til og trækker sig tilbage. I stedet måtte de nu kæmpe for livet i et vedvarende inferno. Folk skreg, blodet sprøjtede, de sårede klagede sig, og vi fik sværere og sværere ved at angribe uden at snuble over døde kroppe. Jeg kastede et hurtigt blik på nogle flænger i min arm, men tog mig ikke meget af det. Adrenalinet pumpede så voldsomt gennem min krop, at jeg lod hånt om mine sår.

Vi Fatahkrigere var mere mobile og hurtigere på fødderne end IDF-soldaterne, som bar på en tungere udrustning. Vi havde også bajonetterne siddende klar på vores geværer fra starten, mens israelerne først måtte fumle med at få deres bajonetter op af bæltet og sat på geværet, så de kunne forsvare sig. Nogle af dem løb bogstaveligt talt lige ind i vores klinger.

Hver gang israelerne prøvede at omgruppere bag en af deres kampvogne, sprang en selvmordsbomber ned fra et tag, så der lød et øredøvende brag, og søm og andre små metaldele spredtes i alle retninger som dødbringende projektiler. Blodet sprøjtede, og afrevne legemsdele fløj gennem luften.

I løbet af eftermiddagen blev der nu og da en kort pause i kampen, når israelerne barrikaderede sig i et hus, men vi rykkede hurtigt ind i huset overfor og åbnede ild på ny. Vi stormede også den ene bygning efter den anden.

PRALERETTEN

Efter syv timers frygtelige kampe kom der på en eller anden måde en våbenhvile i stand. Jeg ved stadig ikke, hvem der tog initiativ til den, og hvordan det lykkedes at gennemføre den. IDF trak sig tilbage og søgte ned langs floden for at finde en anden overgang, så de kunne vende tilbage til Vestbredden. Røgen over al-Karameh begyndte at lette. "Vi vandt! Vi vandt!" råbte vi og dunkede hinanden i ryggen. "Vi stod fast og besejrede jøderne!" Vi begyndte at danse rundt om de fire IDF-kampvogne, israelerne måtte efterlade. Vi havde også ødelagt tre halvbæltekøretøjer og to pansrede jeeps og endda skudt et fly ned.

Dagen fik en stor symbolværdi for os. Vi havde udrettet det, som tre gange – i 1948, i 1956 og senest i seksdageskrigen – var mislykkedes for de professionelle soldater i de arabiske hære. Næste dag ville vi være på forsiden af alle verdens aviser. Vi havde bevist, at vi palæstinensere ikke bare var ynkelige flygtninge. Vi var et stolt og modigt folk, som var blevet frarøvet vores hjemland, men som var fast besluttet på at erobre det tilbage.

Jeg var helt euforisk over at kunne sætte mig bag rattet i en jeep, som israelerne havde efterladt. Nu havde jeg mit eget køretøj! Jeg inviterede straks nogle af kammeraterne på en hurtig køretur rundt i byen.

Hen under aften begyndte vi at gøre vores egne tab op. Af min gruppe på oprindeligt otte mand var der nu kun tre tilbage. Vi begyndte det nedslående arbejde med at samle vores døde op i byens gader og begrave dem. Vi sørgede dybt over vores venner, som vi aldrig skulle se igen. Det smertede os helt ind i sjælen, og vi svor, at vi ville hævne dem.

Jo længere vi blev ved, jo mere gik det op for os, at vi havde betalt en høj pris for vores sejr den dag. Vi talte 128 døde, flere dusin sårede og 150 savnede. Vi måtte se i øjnene, at vores tabstal sandsynligvis overgik israelernes.

Alligevel syntes vi, at det havde været det værd. Israelerne var rykket ud fra Jeriko i forventning om en hurtig og nem sejr, men

vi havde givet dem deres livs overraskelse. Denne dag havde givet vores sag et helt nyt fundament, en ny styrke.

Det bedste af det hele var, at vi nu ikke behøvede at skamme os over for manden med det ternede hovedtørklæde, der havde betragtet slaget fra en bakketop tæt ved min oprindelige stilling. Han havde været vidne til vores mod, vores viljestyrke, vores selvopofrelse. Israelerne ville så inderligt gerne have fanget eller dræbt ham den dag, men det var ikke lykkedes for dem. Yasser Arafat levede i bedste velgående, og vi respekterede og ærede ham mere end nogensinde.